

The Best Library Magazine

časopis Knihovny města Ostravy

Knihovna roku 2010

RECENZE STUDENTŮ OSTRAVSKÉ UNIVERZITY (vyberte nejlepší!)

Ve spolupráci s Ostravskou univerzitou budou v Párku vycházet recenze studentů OU. Čtenáři pak mohou vybírat ty nejzdařilejší. Nejlepší recenzenti budou odměněni. Více uvnitř.

NOVINKA!!

Párek JUNIOR

Novou součástí časopisu Párek je příloha Junior. V ní se budou objevovat články o dětských knihách, recenze, doporučení i autorská prozaická díla našich dětských čtenářů. K této příležitosti se vyhlašuje i soutěž „Mladý recenzent“. Více uvnitř.

Dále v čísle:

Olive Kitteridgeová – Elizabeth STROUT

Městečko Crosby v Maine se může jevit jako zcela bezvýznamné. Pro učitelku na penzi však představuje střed světa. Lidé zde prožívají svá dramata - touhu, zoufalství, žárlivost, naději i lásku. Jak se lidé z městečka potýkají se všemi svými problémy, Olive dospívá k pochopení sebe sama a svého života; někdy bolestně, ale vždy s nelitostnou upřímností.

Malý vetřelec – Sarah Waters

Malý vetřelec je zasazený do doby po druhé světové válce, na anglický venkov - do dříve opuštěného, nyní chátrajícího sídla, a jeho středobodem je heterosexuální vztah. Sídlí je přes dvě stě let domovem zámožné rodiny Ayresových: syn Roddy, který se vrátil z války, se pokouší v rychle se měnící době majetek spravovat, jeho matka usiluje o zachování starého pořádku a jeho sestra Caroline, která se vůbec nehodí do role příslušnice vyšší třídy, na sebe bere úkoly, jež dříve plnilo početné služebnictvo, a v holinkách pracuje na zahradě.

Pán čarodějnic – André WEISLER

Fantasy příběh z Čech na počátku 15. století. Země je rozdělena. Hned několik kandidátů bojuje o královskou korunu a církve je rozštěpena kvůli třem papežům, kteří vznášejí nárok na Petrovo dědictví. Navíc jsou tu rebelující kacíři, inkvizice a první předzvěsti další morové epidemie.

RECENZE STUDENTŮ OSTRAVSKÉ UNIVERZITY

(vyberte nejlepší!)

Ve spolupráci s Ostravskou univerzitou budou vycházet v Párku recenze studentů OU, které musí psát v rámci studií literární teorie. Jedná se tedy částečně o profi recenze, které v rámci soutěže můžete sami ohodnotit svými hlasy. Na konci června pak budou nejlépe hodnocení recenzenti odměněni knižními dary. Nejlépe hodnocený recenzent k tomu dostane i poukázku na roční registraci do KMO zdarma. Své hlasy můžete posílat emailem na boboking@email.cz, volejnicek@kmo.cz, nebo nahlásit na pobočkách KMO.

Soutěžní recenze - OU 1.

VIEWEGH, Michal

BIOMANŽELKA (Druhé město, Brno. 2010)

Biokluby, biosvačinky a biobuřty

Autor nového humoristického románu *Biomanželka*, Michal Viewegh se dostal do podvědomí široké veřejnosti především prózami *Báječná léta pod psa*, *Účastníci zájezdu* a *Románem pro ženy* či dnes jeho „protějškem“ *Románem pro muže*. Ovšem oblíbeným a masovým autorem se stal i díky Janu Hřebejkovi, jenž spousty jeho próz zfilmoval, čímž je zprostředkoval i „nečtenářům“. Román *Biomanželka* se od jmenovaných děl značně liší, neboť v sobě nese značnou míru autobiografičnosti. Viewegh se netají tím, že hlavní inspirací mu byla jeho žena a mj. částečně i prostředí a kraj, ve kterém žijí. Román je plný ironie a sarkasmu, a proto je třeba číst ho s určitou mírou nadhledu. Nese v sobě určitou míru provokativnosti, a to především tam, kde Viewegh naráží na otázku emancipace žen. Román se dotýká také otázky partnerských vztahů.

Kniha je rozdělena do 22 kapitol a je věnována Vieweghově manželce Veronice. Nelze říci, že titul románu těsně souvisí s tematickou stránkou celé knihy. Název je úderný a matoucí, nikoli však vše zahrnující. Román není jenom o bioklubech a biopotravinách. Hlavními postavami jsou stárnoucí, materiálně zajištěný spisovatel Mojmir a jeho plachá žena, původně knihovnice, Hedvika. Mojmir si Hedviku vzal, neboť se domníval, že právě ona bude dobrou matkou jeho dětí a jemu dobrou ženou. Opak byl však pravdou. Hedvičiným středobodem se opravdu staly děti, ale místo Mojmira to byl zprvu dům a zahrada, což záhy vystřídal zájem o biovýživu, pěstování bylinek, založení bioklubu a mateřského centra- vše za finanční podpory svého muže. Stala se z ní dostatečně uvědomělá a emancipovaná žena. A Mojmir? Zcela se propadl v Hedvičině hodnotovém žebříčku. V tomto okamžiku vyvstává otázka, kdo může za tak markantní proměnu Hedviky? Cituji: *Kdo z té sympaticky plaché knihovnice čekající na příměstský vláček udělal bezmála nejznámější středočeskou ženskou aktivistku?, ptává se Mojmir svého přítele Felixe. Kdo mu ji zkazil? Vytáhne deset let staré fotografie z jejich první společné dovolené: objímají se na pláži, v tyrkysovém přílivu, oba usměvaví, opálení... „Kdo ji připravil o nevinnost?!“ „ Víš kdo?“ opakuje Mojmir. Felix krčí rameny. „Řeknu ti to: Já!“* Mojmir tvrdí, že Hedvika umožnil prožít příběh novodobé Popelky, kdežto dula v něm vidí Modrovouse – monstrum, vraždící své ženy. I tyto pohádkové až mytologické paralely nacházejí v románě své místo. Celý příběh je vyprávěn právě doulou (průvodkyní těhotenství), která byla a je Hedvičinou oporou a naopak stojí proti Mojmirovi, se kterým o Hedviku jistým způsobem soupeří. Není tedy divu, že Mojmir prochází celým románem jako postava nafoukaného a sebestředného slabocha. Kdežto Hedvika prošla značným vývojem, a proto čtenáři nezbyvá, než ji obdivovat. Román je sondou mužské duše a ukázkou mužské trpělivosti k milované ženě. Ovšem i Mojmirova trpělivost přeteče a po svém zúctuje se svou ženou i její doulou.

Stavba knihy a ani samotný příběh nepatří k autorovým nejsilnějším stránkám. Na jedné straně se mu podařilo dokonale vystihnout a s jistou nadsázkou popsat trendy současné doby jako jsou biokultura, přirozené a nejlépe domácí porody či domácí učení dětí. Viewegh si od románu po celou dobu

udržoval jistý odstup, čehož docílil především díky vypravěčce- dule. Kdyby příběh vyprávěl sám, působil by celý román jako zpráva o Vieweghově manželství, a tak i neustálým si stěžováním na praktiky, které provádí jeho žena. Na straně druhé postrádá celý příběh dějovou linii, čtenář čeká na nějaké vyvrcholení, moment překvapení. A tento moment přichází téměř až v závěru knihy, kdy je Mojmir schopen zaujmout k věcem určitý postoj. Tím se kniha snadno stane nudnou a monotónní. Kniha může člověka pobavit, neboť spousta popisovaných jevů je mu známých z blízkého okolí. Určitého okruhu čtenářů se může naopak dotknout, neboť chvílemi působí jako Vieweghovo vychloubání se, na co všechno má a co vše si může dovolit, ztotožní-li ho čtenář s postavou Mojmira.

Nikola Antonyová

Soutěžní recenze - OU 2.

VONDRUŠKA, Vlastimil

PEČEŤ SMRTI: zločiny Království českého (MOBA, Brno 2009)

Historik a spisovatel Vlastimil Vondruška, známý především svými historickými detektivními romány, přichází s dalším příběhem tohoto žánru. Děj jeho nové knihy nás zavede do křivolakých a ponurých uliček Starého města Pražského.

Královský prokurátor Oldřich z Chlumu je českým králem Přemyslem Otakarem II. pověřen delikátním případem. Předmětem vyšetřování je darovací listina krále děda na vesnici Makotřasy, podle které patří tato vesnice pražskému biskupství. Český král je však přesvědčen, že listina je falešná a že vesnice odedávna spadá pod královskou korunu. Proto posílá Oldřicha, jediného muže u dvora, kterému může skutečně důvěřovat, aby se pokusil vypátrat něco, čím by se dala zpochybnit její pravost. Protože se listina nachází v rukách současného pražského biskupa Jana z Dražic, je zřejmé, že pátrání na těžko přístupné církevní půdě nebude jednoduché. Ještě dřív, než se však královský prokurátor pustí do vyšetřování, dozvídá se o podivné vraždě bratra Benedikta, děkana školy U Týna. Záhy poté se objeví tělo staroměstské měšťanky, zavražděné stejným způsobem, jakým byl zabit bratr Benedikt. Přestože je Oldřich z Chlumu pověřen zcela jiným vyšetřováním, má neodbytný pocit, že případ padělané listiny a těchto dvou vražd mají společného více, než by se mohlo na první pohled zdát. Vydává se proto po stopách obou zavražděných. Motiv jejich podivné a zvláště brutální smrti je ale víc a víc nejasný. Navíc má Oldřich stále v patách někoho, kdo si dává záležet, aby každý, kdo něco ví, zemřel dřív, než jej stačí vyzpovídat. S každou novou stopou se Oldřich z Chlumu zaplétá do stále složitější sítě intrik, v níž každý krok kupředu znamená větší riziko. Při složitém pátrání mu pomáhají jeho dva věrní pomocníci – obhroublý, ale dobrosrdečný voják Diviš a nepoučitelný svůdník panoš Ota. Vedle vlastního vyšetřování se v knize rozvíjí i vedlejší příběh rodícího se vztahu panoše Oty s mladou kejkličkou Beatricí, jejíž artistická rodina hraje v celém případu také svou nemalou roli.

Příběhy vzniklé spojením historického žánru s žánrem detektivním přinesly Vlastimilu Vondruškovi pověst výborného vypravěče i uznávaného odborníka. Ani v tomto románu tomu není jinak. Z hlediska historie v něm nechybí skutečné dějinné souvislosti, ve kterých autor skvěle vykresluje prostředí a životy lidí Starého města Pražského na prahu třináctého století se všemi jeho klady i zápory. Zobrazuje problémy obyčejných lidí a vkládá je do ostrého kontrastu s malichernými potřebami měšťanů, stejně jako ukazuje v pravém světle vysoké církevní hodnostáře a královské úředníky. Čtenář si tak může vytvořit obrázek, jak to tehdy na dvoře Přemysla Otakara II. asi vypadalo. Autor pracuje s prvkem napětí a očekávání, bez kterého se neobejde žádný příběh detektivního žánru. Román je zároveň příběhem zrady, chamtivosti a krutosti, a také lásky a boje za spravedlnost.

Vondruškův jazyk, jakým líčí jednotlivé události, je živý a barvitý. Vyznačuje se lehkostí a jednoduchostí, někdy však až přílišnou. Nesnaží se do detailu popisovat a vykreslovat postavy, ať už fiktivní, či v minulosti skutečně existující. Příběh je čtivý a má onu důležitou vlastnost vtáhnout čtenáře do děje. Rychlý spád a nekomplikovanost zapříčiní, že dvaatřicet kapitol přečteme jedním dechem.

Vlastimil Vondruška napsal dobrý román, při kterém si na své přijdou hlavně milovníci příběhů ze středověku. Skální fanoušci detektivek budou možná zklamaní ne příliš důmyslně vytvořenou zápletkou a hlavně docela jasným rozuzlením, jehož pointu můžeme vytušit už zhruba v polovině knihy. Přesto se jedná o další zajímavý příběh z pera tohoto autora.

Marek Remeta

PÁREK JUNIOR

Redakce Párku v sekci JUNIOR vyhlašuje čtenářskou soutěž „Mladý recenzent“. Všichni čtenáři dětských knihoven KMO můžou zasílat do redakce Párku své příspěvky (boboking@email.cz, nebo je odevzdat na jakékoliv pobočce dětské knihovny KMO). Nejedná se pouze o recenze! Mohou to být i doporučení na knihy či jiné aktivity v knihovně, články, či vlastní beletristické či jiné práce. Každé tři měsíce pak budou vyhodnoceny ty nejlepší, a vítěz bude odměněn pěknou knižní cenou. Hlasovat můžete boboking@email.cz, volejnicek@kmo.cz, nebo odevzdat hlas na jakékoliv pobočce dětské knihovny KMO.

Co doporučíš ke čtení ostatním?

Anketa proběhla se čtenáři knihovny Fifejdy - v oddělení pro děti a mládež

Martin M., 9 let: Simpsonovi: komiksový nářez
Adéla H., 12 let: Upíří deníky
Lukáš P., 14 let: Fotbaloví divoši
Katka T., 12 let: Deník malého poseroutky
!Kristýna T., 10 let: Čarodějky z jezdecké školy
Natálie A., 12 let: Atika
David H., 10 let: Příběhy rytířů a jejich hradů
Vojtěch K., 11 let: Dr. Lupa a Agáta
Lenka S., 15 let: Škola noci, Seznam přání
Aneta H., 12 let: Kočičí holka
Jan W., 10 let: Harry Potter
Jakub D., 10 let: Letadla – encyklopedie

Z ankety nám vyplývá, že každý si v knihovně najde knihu, která ho chytne za srdce, ať je to detektivka, fantasy, komiks nebo encyklopedie☺

A komu názvy knih nestačí, ať si přečte doporučení na knihu Čarodějky z jezdecké školy od jedné šikovné čtenářky z knihovny Fifejdy...

Soutěžní článek – MR 1.

Moje oblíbená knížka

Jmenuji se Kristýna Taubeová. Je mi 10 let. Do knihovny chodím ráda, protože je tam příjemně a je tam spousta pěkných knih. Mezi mé oblíbené knížky patří: Zuzka a poníci, princezna a poníci (pozn. red., např: Eliška a toulavá Hvězdička), Týna a Pony... Ale moje nejoblíbenější knihy jsou Čarodějky z jezdecké školy. Tyto knihy jsou rozděleny na díly, mně se líbí všechny, protože: jsou napínavé, nejsou

strašidelné, je to o konících a je tam speciální hvězda z červené folie. (pozn. red., hvězda po přiložení ke knize zobrazí řešení záhady). Napsala je Carola von Kesselová.

O čem knížka je: Je o 4 dívkách, které se seznámily na jezdecké škole Koňský hrádek. Jmenují se Jula, Miky, Jana a Franzi. A tyto holky objevily Tajnou knihu čarodějek z Koňského hrádku. A od té doby jsou čarodějky. Mají samozřejmě své koně. Janin kůň se jmenuje Manou, Juliin Branda, Mikiin Marie a Franzi má Binga – Bingo a Marie jsou školní koně, Janin a Juliin kůň patří jen jim.

Jako v každé knize mají i nepřítelkyně. Jmenují se Patricie, Olívie, Ariell a Friderika. Každá z těch potvor má svého vlastního koně. Oliina kobylka je Lady, Patriciin kůň je Gharíbe, Ariellin kůň je Jenka a Frideričin koník je Ramíto. Na Koňském hrádku učí ředitelka Dračí hlava - toto je pouze přezdívka, Mrož a jiní učitelé... Na vše, na co jste nenašli odpověď, najdete v knížkách Čarodějky z jezdecké školy.

Pěkné čtení přeje čtenářka Kiki!

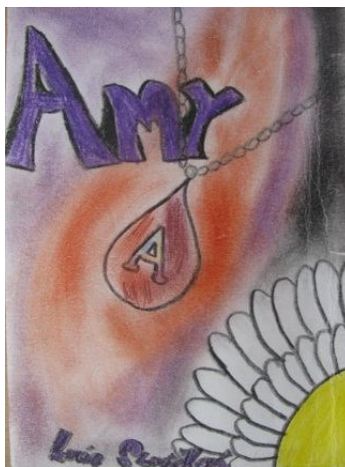
Soutěžní článek – MR 2.

Román na pokračování

Amy

Lucie Slováčková

1. část

To nemá cenu, pomyslela si Amy a přestala se zaobírat myšlenkami typu: „Co by bylo, kdyby...“. Ano, kdyby uměla čarovat, nebo měla schopnost vyvolávat zázraky, nesměla by se jí teď celá škola. Brr, radši na to nemyslet, přikázala si Amy znovu, ale opět to nedodržela. Jo, to se může stát jen jí. Ve filmech často někdo uklouzne na slupce od banánu nebo

zakopne o kořen stromu a diváci se pak můžou potřhat smíchy. Ale to by nesměla být Amy, aby „jen“ uklouzla na banánové slupce nebo „jen“ zakopla o kořen stromu.

Ne, ona musela uklouznout na banánové slupce, poté, co se namáhavě vydrápala na nohy, zakopla o kořen stromu a při snaze udržet rovnováhu dupla do té nejhlubší bahnité louže v širokém okolí a pocákala tak bahnem celou svou třídu a když se celá rudá dostala na pevnou zem, toužila po jediném: okamžitě zmizet! Ale ani to jí osud nedopřál. Jak se tak rudá studem rozběhla pryč, vletěla do náruče Frankieho, což byl kluk, do kterého byla zamilovaná. Vletěla mu do náruče tak prudce, že mu úplně vyrazila dech a ještě pět minut po této srážce musel Nick, Frankieho nejlepší kamarád, bušit Frankieho do zad, aby mu tak zachránil život. Amy, když viděla, jakou další katastrofu způsobila, začala zcela neopatrně couvat, a proto si nevšimla, že jí v cestě sedí její pes Ben, takže pak přes něj přepadla a sletěla přímo do Benovy čerstvé hromádky.

To už všichni buráceli smíchy a Amy teď bylo jedno, do koho všeho ještě vrazí a letěla domů.

Jak se tam mám zítra objevit. Všem budu jen pro smích. Teda, všem ne, pomyslela si Amy trpce. Její třída ji bude nenávidět kvůli tomu bahně a Frankie se jí bude kvůli vlastní bezpečnosti raději obloukem vyhýbat.

„Proč, proč jsem já kráva blbá nešla ze školy stejnou cestou jako vždycky?“ zařvala do ticha svého pokoje. Už jen v duchu si pomyslela: „Proč jsem se zrovna dnes vydala jinudy?“ Odpověď dobře znala.

Zrovna dnes se s Jane, její nejlepší kámoškou, domluvily, že konečně něco udělají ve prospěch svých lásek, že konečně podniknou lov na Frankieho a Nicka. Vzhledem k tomu, že Frankie s Nickem byli nejlepší kámoši a Jane s Amy nejlepší kámošky, těšila se Amy, jak budou randit ve čtyřech. Jo, mohli být s Frankiem dokonalý pár, stejně jako Jane s Nickem. Smůla, nestalo se. „Jak jsme mohly mít tak hloupý nápad?“ rvala si vlasy z hlavy Amy při pomyšlení na to, jak ji s Jane napadlo, že půjdou cestou kousek za kluky a že se jich při vhodné chvíli pokusí oslovit. Jenže Amy byla děsně nervózní a měla oči jen pro Frankieho, a tak nebylo divu, že to takhle dopadlo.

Kdyby jsme tak šly normální cestou, tak bychom tu blbou slupku nepotkaly. Zatracená slupka od banánu, všechno zkazila, pomyslela si Amy. *Jak to jen ta Jane dělá, že i když je ještě nervóznější než já, vždycky zachová chladnou hlavu a ještě se jí v životě nestal žádný pořádný trapas. No jo, však já jsem si odbyla všechny trapasy i za ni,* ušklíbala se Amy.

Cink, cink – někdo zvoní. Amy jde otevřít. Nikdo jiný to dnes za ni neudělá. Mamka šla do města, taťka je v práci a dvojčata Denis a Danielka jsou ve školce. Za dveřmi je Jane. *Já o vlku a on za dveřmi,* pomyslí si Amy, zatímco se s Jane vítá a vede ji do pokoje. Amy už už otvírá pusku, aby se omluvila, že na ni nepočkala (což je ovšem pochopitelné), ale Jane jen řekne: „Já vím, já vím! Ale myslím, že to nemusíš brát až tak tragicky. Stala ses školní hvězdou. Sice asi ne takovou, jak sis to představovala, ale zaručuju ti, že teď na tebe nikdo hned tak nezapomene a hlavně: upoutala jsi Frankieho pozornost! To se mě si Nick ani nevšiml.“ „Hm, tak to mu asi budeš muset taky doslova vyrazit dech!“ ušklíbala se Amy. Potom si posteskla: „Porad' mi, jak mám jít zítra do školy bez toho, abych se hned začala červenat. A nevíš náhodou, jak to udělat, aby se mi nikdo nesmál? No, to asi ani ze svých supermozkových závitů nevydoluješ. Ale můžeš to zkusit?“ „Myslím, že to prostě budeš muset risknout a zkusit se zasmát s ostatními. Jen nevím, co děcka u nás ve třídě, všichni byli dost naštvaní. Ale neboj, já tě v tom nenechám. Teď mě tak napadá, kde máš Bena?“ ptá se Jane.

„Proboha, Ben,“ vzdychne Amy zoufale, „zapomněla jsem ho v tom spěchu před školou. Pojd' honem, pomoz mi ho najít! Pokud dvojčata zjistí, že tu Ben není, spustí takový řev, že nám prasknout ušní bubínky a ještě pak dostanu vynadáno od mamky. A dvojčata s mamkou za chvíli přijdou!“

A tak Amy s Jane rychle vyběhly z domu a zamířily ke škole. Ben, malý černobílý buldoček, tam však už nebyl. *To je divné,* pomyslela si Amy, *vždyt' pokud ho nikdo neodtáhne, vydrží spát na jednom místě déle než Garfield. Snad se mu něco nestalo?* Amy začínala pomalu propadat panice. Hledaly s Jane Bena dál. Prošly celé

sídlíště a stále nic. Když Bena neobjevily ani v parku, rozhodly se jít domů a Amy věděla, že ji čeká nelehký úkol: přiznat se mamce. A doufat, že ani jeden z katastrofických scénářů, co všechno se Benovi mohlo stát, které se odehrávaly Amy v hlavě, není pravdivý.

Jane se s Amy rozloučila, musela už totiž jít domů, kde na ni čekala její babička, která moc nemůže chodit a Jane jí pomáhá. Jane už dávno nemá rodiče, zemřeli, když byla ještě docela malá. Nepřežili jedno loupežné přepadení v bance, kde oba pracovali. Od té doby žije Jane jen s babičkou.

Amy se tedy vydala domů sama. Když došla ke vchodovým dveřím, nejprve se zhluboka nadechla a teprve pak vzala za kliku. „Ahoj všichni,“ zavolala a už se nadechovala k omluvnému proslovu, když tu najednou z kuchyně vyběhl Ben, za ním Denis s Danielkou a za nimi vyšla mamka. Amy několikrát otevřela a zase zavřela pusku a třesla oči. To už jí dvojčata visela kolem krku a nadšeně jí jeden přes druhého vykládala: „Amy, ty jsi úžasná, že jsi zavedla Bena před školku, aby tam na nás čekal! To bylo super překvápko! Díky moc!“ Amy se jen usmívala, protože úlevou skoro nemohla mluvit. Podrbala Bena za ušima a pomyslela si: „Ty jeden uličníku, ještěže se ti nic nestalo!“

Potom ji vzal Denis za jednu ruku a Danielka za druhou a Denis zaškemral: „Amy, pojď si s náma hrát!“ A než stačila vykulená Amy cokoli říct, už ji táhli do svého pokoje a v jejich zajetí zůstala Amy až do večere.

Na večeri se všichni pořádně nadlábli, měli palačinky. Po večeri mamka uložila Denise a Danielku ke spánku a potom si k sobě zavolala Amy. „Amy, ty jistě víš, že já vím, že jsi tam Bena nedala ty, že ti asi utekl, protože jinak bys tam přece čekala taky, ne? Tak mi pověz, co se vlastně stalo.“ A tak jí to Amy všechno vyklopila. Jen o srážce s Frankiem neřekla nic. Věděla, že mamka by okamžitě poznala, že je do Frankieho zabouchnutá až po uši. Ani mamka prostě nemusí vědět všechno. Mamka na Amy hned viděla, že má ze zítřejší školy pořádný strach, a tak se snažila ji uklidnit: „Amy, tím se netrap, uvidíš, že si na to zítra nikdo ani nevzpomene. Teď se v klidu vyspi.“ Amy sice bylo jasné, že do zítřka na takovou srandu nikdo nezapomene, ale věděla, že s tím teď prostě nic nenadělá, takže nejlepší opravdu bude jít spát a nemyslet na to. A tak šla do svého pokoje.

Jakmile se za Amy zavřely dveře, šla mamka za taťkou a povídá mu: „Jonathane, Amy má potíže, musíme jí pomoci.“ Pak mu pověděla, co se dozvěděla od Amy. Jonathan taky souhlasil, že Amy pomůžou. Stačil mu jediný pohled do Peggyiných očí, aby věděl, jakou pomoc má jeho manželka na mysli. A tak se do toho dali.

Pokračování příště

Medailonek autorky

Jmenuji se Lucie Slováčková a stojím na prahu dospělosti (prostě mi bude 18). Pokud se ráno přinutím vylézt z vyhráté postele, navštěvuji obchodní akademii v Ostravě.

Baví mě knížky číst i amatérsky vytvářet (myslím, že už čtu profesionálně). Sem tam dojde i na pastelky, mám totiž ráda malování (a pak s radostí zkoumám, jestli někdo pozná, co je na obrázku), poslouchám hudbu všeho druhu, snad jen pro dechovky nemám slabost. Když do ruky dostanu foťák, tak ho nepustím dřív než dojde film nebo paměť.

P.S.: S mou mladší sestrou Lenkou sdílíme vášeň pro knihy a bohužel se nám líbí stejné knížky, takže zatímco ostatní holky se perou o kluky, my zápasíme o knížky.

Dětská oddělení doporučují svým dětským čtenářům

(dětské oddělení knihovny Fifejdy)

Král Artuš

Petr Kopl

Pojďte se mnou do dob, kdy ještě pod zemí chodili draci. Do časů, kdy čarodějové a tajemné síly zasahovali do světa lidí a kdy se mýty stávaly skutečností. Do této éry přichází Artuš, král všech lidských legend. Poslyšte vyprávění o jeho slavných činech.

Takto začíná komiksové zpracování legendy o Artušovi a rytířích kulatého stolu – Král Artuš. Přiznám se, že jako malá holka jsem nikdy nesáhla po této klasické knize, stejně jako po Třech mušketýrech nebo známých, ale už časem trochu zaprášených Dobrodružstvích Toma Sawyera a Hucklebryho Finna, zkrátka mě dobrodružný žánr nikdy nelákal. Díky skvělému komiksovému zpracování doplněného promluvami vypravěče ale začínám tomuhle žánru opravdu přicházet na chuť. Úžasný příběh zpracovaný do skvělé a v případě Krále Artuše i velmi vtipné podoby, doporučuji všem bez rozdílu věku. No dobře, aby tam nějaké omezení bylo, doporučuji jej všem od osmi do sta let.

A o čem vlastně legenda vypráví? Příběh začíná dluho před Artušovým narozením, kdy bylo potřeba mnoho intrik, kouzel i vražd, aby král Pendragon mohl dosednout na cornwellský trůn po boku krásné královny Igrain. Ale nic není zadarmo, a tak kde pomohou kouzla, mohou se i brzy vymstít. Král Pendragon za pomoc při získání trůnu slíbí nevědomky kouzelníku Merlinovi svého ještě nenarozeného syna Artuše. A Merlin ho odnese daleko od královského dvora plného intrik. Odnese ho siru Ectorovi, který ho s jeho pomocí vychovává a připravuje na jeho poslání – stát se králem Anglie. Ale o tom Artuš zatím vůbec nic netuší.

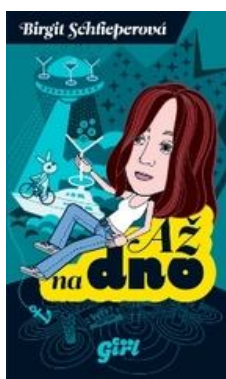
A ve skále je dál uvězněn meč Excalibur, který může vytáhnout jen pravý král Anglie. Po dvaceti létech jako každý rok přichází čas na souboj rytířů. Souboje se neúčastní Artuš, ale Ectorův vlastní syn Kay, který má na to podle práva nárok. Jenže do souboje opět zasáhnou kouzla a proti Kayovi stojí rytíř třikrát větší a silnější než on, když už se zdá, že Kay nemá šanci, vytáhne Artuš ze skály meč Excalibur a hodí ho příteli na pomoc. Na královský trůn dosedá Artuš.

Artuš se chopil vlády, jak to ještě nikdo před ním neudělal. Jeho pověst spravedlivého krále se srdcem opravdového rytíře se rozšířila jako lesní požár a zažehla jiskru naděje v srdcích obyčejných lidí. Rytíři už tady nebyli proto, aby z nich šel strach, ale aby střežili vznešené ideje moudrého vladaře. Artuš dal vystavět velikou síň, kam umístil kulatý stůl. Zde jednal nejenom se svými rytíři, ale i s protivníky jako rovný s rovným. Nadšení pro jeho vládu však přerostlo jeho představy a kolem kruhového sálu do pouhých pěti let vyrostl hrad, který se stal útočištěm pro všechny utiskované a bezbranné. Jmenoval se Camelot.

Ale tohle není pohádka, kde všichni žijí šťastně a spokojeně až do smrti. I tenhle spravedlivý král má své chyby a vrtochy a v pozadí tiše spřádá úklady a kouzla proti králi čarodějnice Morgana... Nebudu prozrazovat konec, zajděte si k nám do knihovny a knížka je vám k dispozici, pokud vám ji někdo nevyfoukne před nose.

A neodpustím si citát na závěr: *Artuš nám po sobě nechal Camelot v našich srdcích a Excalibur v našich rukou... Nechal nám tu naději na lepší svět a sílu ho tvořit.*

MeryClare

Až na dno

Birgit Schlieperová

Všechno začalo tak nenápadně, stejně jako všechny závislosti na čemkoliv... Když se Monika přistěhovala s rodiči do malého města v Německu, nebyla sklesklá, do jakého zapadákov se dostala, ale byla nadšená! Poznala už, jaké to je žít v různých koutech světa, díky tatínkově věčným stěhováním za prací, nikdy ale neměla opravdové kamarádky, nikdy nežila ve městě, které by jí přirostlo k srdci. Až teď, v tom malém

městečku se jí začíná pomalu, ale jistě líbit, zvláště když si tam najde tak skvělé kamarádky, jako jsou Katka a Hanka. Pravda, kdyby neměla mladšího brášku Tima pořád na starosti, bylo by to o něco snazší, ale Monika ho má ráda, a to se vždycky nějak zařídí, aby moc neotravoval. Dokonce jí pomůže, když spolu hrají basket, seznámit se s Felixem, klukem, který se jí opravdu moc líbí. Jen kdyby na něj měla víc času!

Monice až teď připadá, jako kdyby začala žít ten pravý život dospívající holky. Má teď najednou tolik možností, jak trávit volný čas. Ve škole se přihlásila do divadelního kroužku, holky ji neustále zvou na večírky a do Ovobaru a Felix zase na rande, co víc si může přát? Snad jen mobilní telefon, ale ten jí také rodiče po dlouhém přemlouvání nakonec koupí, takže báječný život právě začal.

Jedna akce a večírek s kamarádkami stihá druhou a Monika, aby neztratila kamarádky, po kterých tak dlouho toužila, se mermomocí snaží přizpůsobit jejich tempu a stylu života.

„V posledních dnech jako kdyby se můj život proměnil ve hru na přetahování lanem. Tím lanem jsem já. Táhne mě to k Felixovi strašně moc. A zároveň k Hance a Katce. Jenže já si nechci s ničím zahrávat. Nechci nic dát v sázku. Nechci se ztratit ve hře.“

Jenže Monice nedochází, že už se ve hře dávno ztratila, především, že ztratila sama sebe, svoje koníčky a záliby. Divadelní kroužek už ji stejně dávno odepsal, když tam nechodí, a taky Felixovi není moc po chuti, že na něj věčně nemá čas.

Jenže Hanka a Katka ke svým akcím, večírkům, ale i obyčejným setkáním potřebují nutně vždy alespoň jednu skleničku něčeho tvrdšího, a tak aniž si to Monika uvědomuje, neobejde se už bez tohohle „povzbuzení.“ Vždyť je to přeci úplně normální, holky taky pijí jednu za druhou...

Ale Felixovi už trpělivost přetekla, když zase jednou dá Monika přednost večírku a kamarádkám před ním, rozhodne se Felix Moniku nečekaně navštívit a uvidí ji tam v těsné blízkosti jiného kluka a opilou, jejich vztah utíná. A Monika to řeší ještě větším upnutím k alkoholu a kamarádkám...

„Je mi fajn. Dám si ještě jednu rundu. Podívám se na týpka v sáčku, kterého vidím rozmazaně. Nebo se mi to jenom zdá? Můžu poprosit ještě o jednu vitamínovou bombu s příchutí pomeranče a skořice? Po chvílce jsem vyřízená. Doufám, že mě kafe postaví znovu na nohy. Najednou jsem tak strašně unavená. Rozbitá, převálcovaná. Večerem, dneškem, včerejškem. Kdo vlastně řídí můj život? Jedu příliš rychle...“

Prázdniny mají začít a Felix odjíždí se svojí kapelou na turné a její „nejlepší“ kamarádky se samy bez Moniky domluví, že odjedou na jazykový kurz. Pro Moniku to je zrada, podraz, který nečekala a který jí otevřel oči. Zůstala teď úplně sama, sama s alkoholem... Je naštvaná na sebe, na celý svět, ale taky na svého brášku Tima, i když se za to nenávidí. A tak se Tim rozhodne jí zlepšit náladu...

Knihy vypráví o ničivé moci závislosti na alkoholu, o tom, kam až člověk může propadnout, a co všechno může ztratit.

MeryClare

Příběhy ze sedla
- Ferda zmizel, Velké tajemství
Ruth Gellersenová
Melanie Brockampová

Máte rádi příběhy o konících? A znáte už Lenku, Emu a Verču a jejich poníky Ferdu, Sindy a Pepého? Že ne? Tak to je na čase zachumlat se do peřin a přečíst si knihy z řady Příběhy ze sedla, protože jak všichni víme, nejkrásnější pohled na svět je z koňského hřbetu. Když zmizí poník, je to pro trojici kamarádek stejné neštěstí, jako kdyby zmizela některá z nich. Stačilo, aby jim nad hlavami proletělo malé letadlo a poník Ferda se plaší, shazuje Lenku a dává se na útěk.

„Lenka se křečovitě držela jeho hřívky. Ale najednou Ferda prudce vyrazil vpřed. Lenka ztratila rovnováhu a zřítíla se do trávy. Leni! Vykřikla Verča. Nestalo se Ti nic? Jsi celá? Dívka neodpovídala.“

Lenka se naštěstí brzy probírá, ale holky ji radši nechávají odpočinout a samy se vydávají hledat zaběhlého Ferdu. Kde jen může být? Výlet do rezervace, kam se vydaly za poznáváním rostlin do jejich herbáře, se mění v detektivní pátrání po Ferdovi. Jenže nejsou úspěšné! A protože se stmívá, vyráží holky jen se dvěma poníky zpět domů. Jak to nakonec dopadne? Najdou holky zatoulaného Ferdu? Nebo se jim poník navždy ztratil? Začtete se do Příběhů ze sedla a dozvíte se víc! Další příběh *Velké tajemství* je, jak už napovídá jeho název, neméně napínavý. Holky a jejich poníky na jedné z vyjížděk překvapí bouřka, hledají, kam by se rychle ukryly a nečekaně objeví ve větvích ukrytý dřevěný domek. Holky jsou z objevu nadšené. Domek vypadá opuštěně, teď bude jen jejich! Verča, Ema a Lenka si svůj domeček zabydlí, pořádají zde pikniky, zatímco se jejich poníci se mohou spokojeně pást na louce pod domečkem. Jenže jednoho dne...

„ To jsem blázen, kde jsou ty slané tyčinky? podivila se Ema. Včera tu ještě byly. Najednou si byla jistá, že i ta stará bavlněná přikrývka leží jinde. To je ale den! Není přece žádný strašpytel! Ale najednou se jí zdálo, že do domku na stromě nepatří. I Pepé byl neklidný. Švihal ocasem a každou chvíli zarehtal!“

Jaké tajemství domek ve větvích skrývá a má ještě jiné obyvatele kromě tří kamarádek? To se dočtete v knize, která v sobě ukrývá *Velké tajemství*.

MeryClare

RECENZE PÁRKU:

Malý vetřelec

Sarah Waters

Anglická autorka Sarah Watersová (*1966) se u českých čtenářů zapsala romány „Zlodějka“ a „Špičkou jazyka“, které u nás vydalo nakl. Argo. To nyní přináší našim čtenářům i její zatím nejnovější dílo „Malý vetřelec“ (orig. *The Little Stranger*), který vyšlo v roce 2009. Její předešlé dva česky vydané romány se dají charakterizovat jako moderní „viktoriánské“ příběhy, ve kterých je vidět autorčin zájem o lesbickou lásku (*Špičkou jazyka*) a pornografii tehdejší doby (*Zlodějka*), což jsou všechno témata, která použila pro svoji disertační práci „*Wolfskins and togas : lesbian and gay historical fictions, 1870 to the present*“. Z tohoto pohledu je její román „Malý vetřelec“ tak trochu výjimkou. Příběh se totiž odehrává pár let po skončení druhé světové války a i tématem bych ho jako mnoho ostatních zařadil k duchařským hororům. Dokazuje to i názor nepřekonatelného krále hororů Stephena Kinga, který knihu zařadil mezi deset nejlepších titulů roku 2009.

Děj příběhu se odehrává na chátrajícím venkovském šlechtickém sídle Hundreds Hall patřící rodině Ayresových. Je krátce po druhé světové válce, ekonomika Británie se teprve snaží vzpamatovat z válečných útrap a celková společenská atmosféra této „high society“ moc nepřeje. Vančurovsky řečeno nastal konec starých časů. Toto velké panské sídlo obývají už pouze paní Ayresová a její dospělé děti, Caroline a Roderick. Vypravěčem celého příběhu je doktor Faraday, který se stal až tragicky blízkým spoluúčastníkem úpadku této rodiny. Tento začínající doktor se do kontaktu s rodinou Ayresových dostane díky podivnému záchvatu jejich sluzky Betty. Má tak po letech možnost se na toto sídlo opět podívat a především se zhrozit, jak se od doby jeho dětství, kdy tu pracovala jeho matka a on mohl vidět jeho honosnost, Hundreds Hall změnilo v studené a rozpadající se místo. A tak i kniha z počátku vypadá. Tedy jako popis společenského, ale především finančního úpadku známé šlechtické rodiny. Paní Ayresová se snaží stále žít podle etických a společenských pravidel své třídy, což v očích doktora Faradaye mnohdy vypadá až tragikomicky. Ale dcera Caroline, a především syn Rod, který coby sestřelený pilot je částečně válečným invalidou, si už na nic nehrají, znají svou situaci a pravděpodobnou budoucnost.

Důležitou roli ale má i samotný dům, velký, chladný a jakoby osamocený na obrovských pozemcích patřících rodině. Už od začátku je čtenáři jemně předkládána myšlenka, že dům neobývá jen rodina Ayresových se služebnou. Že po jeho temných chodbách a zákoutích se pohybuje i něco ... přízračného. A tak od třetiny knihy, po nešťastné příhodě s Caroliným psem, se z knihy stává moderní gotický román, možná až duchařský horor.

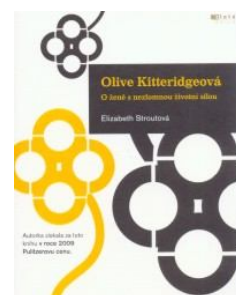
Čtenáře příběh dokáže vtáhnout do děje od samého začátku. Autorčina vypravěčská schopnost je vskutku skvělá. Dokáže vymodelovat jednotlivé postavy skutečně do hloubky, ale především v tomto díle oceníte její mistrně navozenou atmosféru pomalého a neodvratitelného zmaru. Přestože kniha má přes pět set stran, sám nemůžu tvrdit, že byla měla nějaká „hluchá“ místa. Můžu s obdivem konstatovat, že když jsem na konci knihy zrekapituloval příběh, není nijak rozvětvený, nemá vlastně velký spád, a přesto každá stránka dokázala u mne udržet pocit záhadna a očekávání věcí následujících. Jedná se o skvělé dílo, které jeden americký komutátor přirovnal k moderní verzi „Zániku domu Usherů“.

Knihu, která byla nominovaná do užšího kola na Man Booker Prize, opět přeložila Barbora Punge Puchalská.

BoboKing

Olive Kitteridgeová : O ženě s nezlomnou životní silou

Elizabeth Strout

„... že vy jste mě okouzila nejvíc. Jste divoká a složitá a laskavá a někdy krutá. V podstatě jste kousíček každého z nás.“, tak charakterizuje svoji hrdinku Olive Kitteridgeovou americká autorka Elizabeth Stroutová (*1956) v netradičním dodatku knihy, kde fiktivní členka čtenářského klubu Random House vede rozhovor jak se samotnou autorkou, tak i s literární hrdinkou Olive Kitteridgeovou. A pro zajímavost ještě uved'me, že v úplném závěru knížky nám autorka předkládá i témata k případné diskusi.

Elizabeth Strout se narodila a vyrůstala v Maine a okolí, a v tomto novoanglickém prostředí se odehrávají i všechny její knihy: „Amy and Isabelle“, „Abide With Me“ a „Olive Kitteridgeová“. Je to svět, který je na hony vzdálený velkoměstům východního či západního pobřeží. Je to svět menších pobřežních městeček s rybářskými flotilami na kraby a humry, větrem ošlehaným kamenitým pobřežím i lidmi zde žijícími. A právě v jednom z těchto městeček v Maine, přesněji Crosby, se odehrává kniha „Olive Kitteridgeová“. Nejedná se o běžný román, autorka nám vlastně ve třinácti celkem samostatných příbězích předkládá osudy lidí, kteří žijí v tomto městečku a okolí. A jedinou postavou, která jakoby proplovala každým z těchto příběhů, je právě nepřehlédnutelná Olive, žena velké postavy, která si musí kupovat boty v pánském oddělení, žena se svérázným pohledem na svět, s charakterem, který často děsí jak nejbližší rodinu, tak i ostatní obyvatele Crosby.

V těch třinácti příbězích není vždy Olive hlavní postavou, ale vždy nějak přispěje svým svéhlavým pohledem na situaci, čímž vyvolává mnohdy až konfliktní stavy. Přesto většina příběhů je popisem postupného běhu života Olive a její blízké rodiny, manželka a syna, kteří ji jako manželku či matku milují, ale díky jejím prchavým náladám trpí, což pak v závěru knížky dávají najevo.

Celkově kniha připomíná snímky z cyklu Amerického nezávislého filmu. Většinou melancholické až smutné příběhy osudů zdánlivě obyčejných lidí ve zdánlivě obyčejných situacích.

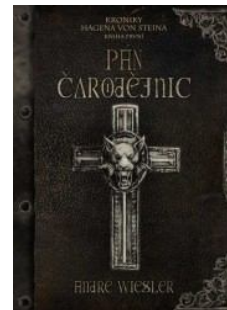
Knihy „Olive Kitteridgeová“ je takovou psychologickou drobnokresbou postav, které jakoby nemohly najít v životě své štěstí a sny. I když to vlastně je osudem snad každého z nás, který při pohledu zpět, možná i dopředu, vidí či tuší, že život není nalinkovaný tak, abychom jím proletěli na růžovém obláčku, ale abychom s osudem neustále bojovali.

Tento spíše melancholicky laděný příběh přeložila Libuše Čižmárová pro nakl. JOTA, 2010.

BoboKing

Pán čarodějnic Kroniky Hagen von Stein 1.

André Wiesler

Ostravské nakl. Fantom Print, které na český knižní SFaF trh v současnosti přináší asi nejvíce německé fantastiky (Trpaslíci, Elfové atd.), nám právě představuje dalšího autora z této jazykové oblasti – André Wieslera. Jedná se o jeho román „Die Chroniken des Hagen von Stein. Teil 1: Der Hexenmacher“ z roku 2007, který vydaly jako „Pán čarodějnic – kroniky Hagen von Stein“. Tématicky se jedná o fantasy, ale ne klasického tolkienovského typu. Stejně jako u nás slavný A. Sapkowski ve své trilogii Narrenturm, i André Wiesler nás zavádí do Čech a okolních zemí v době vzniku husitského hnutí. Mistr Hus je upálen a v Praze a dalších místech se rozhoří husitské bouře. Do této chvíle to vypadá jako dějiny, tak jak je známe. To „něco jinak“ zde je v postavě Hagen von Stein, který je rytířem krále Zikmunda, ale především je vlkodlak. Přesněji wariwulf.

Autor se tedy snažil vytvořit iluzi jisté alternativní historie, kde středověký svět, tak jak ho známe a vnímáme, je vytvářen i postavami známými jako vlkodlaci. Tedy postavami schopnými se proměnit ve vlčí bytost s obrovskou silou a především regenerační schopností. Wariwulfové žijí v tomto světě po staletí, ale v „illegalitě“. Společnost o jejich existenci neví, nebo spíše je zná jako zdroj mýtů a legend, kterými se navzájem straší.

Hlavními hrdiny jsou nevlastní bratři – Hagen a Albrecht. Hagen je wariwulf, jehož tajemství Albrecht v dětství odhalil. Pod přísahou smrti ale nesmí nikdy tuto skutečnost prozradit. Oba jsou ale charakterově rozdílní jako oheň a voda. Albrecht touží po moci a chce se k ní dostat přes jakékoliv množství mrtvol. Nejvíce ale touží po smrti Hagena. Ale je to téměř neuskutečnitelná snaha. Hagenovy fyzické propozice a schopnosti si totiž paní Smrt moc k tělu nepřipouští.

Všechny reálie 15. století, tak jak nám je autor předkládá, jsou ale spíše jen kulisami pro bratrovražedný boj. Musíme přiznat, že je to až nezvyklý pohled na naše dějiny z pohledu nás Čechů. Pro nás je husitství zdroj národní hrdosti, snad jediný udávaný příklad, kdy se dá o nás mluvit jako o hrdých bojovnících. V knize jsme ale prezentováni takto: „Znáš husity? Ano, ty svině neznají milosrdenství. Ženy, děti, zabíjejí všechno, bez soucitu!“

Pokud bych tedy měl říci, jestli zde jde více o historii, nebo o fantasy, jednoznačně bych se přiklonil k fantasy. Nejlepší pasáže jsou bezesporu momenty plné akce a násilí, kdy Hagen jaksi ztratí kontrolu nad svým vlkem. Zajímavý je autorův přístup k postavám vlkodlaků, které se obecně chápou jako bestiální, krvežíznivá monstra z pekel. Zde jsou ale zobrazována jako bojovníci ve jménu Boha. Vlastně jako kladné postavy.

Autor část děje přenáší až do současnosti, kdy v tzv. interludium (mezihry) se popisuje neustálý boj mezi těmito dvěma frakcemi. Proto příběh vytvořil jako trilogii, kdy další dva díly - Teufelshatz, Wolfsfluch - vydal v roce 2008.

„Pán čarodějnic“ je čtivý, dobrodružný fantasy román, vytvářející představu alternativní historie, kde autor obdařil svého hrdinu Hagen klasickými ctnostmi rytíře – hrdost, odvaha, čestnost, oddanost, spravedlnost atd. To vše ještě uplatněné na osudové lásce.

V překladu Svatavy Kretkové vydalo nakl. Fantom Print.

BoboKing

Mnoho krásných čtenářských zážitků s Knihovnou města Ostravy a časopisem Párek v roce 2011 vám přeje redakce